

Albina

REVISTĂ - POPULARĂ

apare

în fiecare

Duminică.

Comitetul de Redacție:

Ion Kalinderu
P. Gârboviceanu
G. Coșbuc
General P. V. Năsturel
G. Adamescu
I. Ţescu
P. Dulfu
V. S. Moga
N. Nicolaescu
Gr. Teodossiu
Const. C. Pop-Tașcă.

Noua Parfumerie și Drogerie Medicinală TGMA BRĂTULESCU

București, calea Griviței No 145 (lângă Gara de Nord). București.

Oferă onor. sale clientele parfumuri din cele mai renumite fabrici franceze, ruse, germane și engleze; pudre de orez, depilatoare și sapone așese, briliantine, superbe colorante pentru păr, diferite loțiuni, apă de colonia, de lavande, de verveine și portugal, etc., ape și pomezii de quinquina parfumate, Capilarine, col-cream de la princesse și cosmetice igienice, pieptini fini, Odol, perii, paste pentru dinți, termometre pentru baie și diferite feluri de bureți, glicerină, vasilină, lanolină și tot felul de articole pentru tualete.

Articole pentru menajiu, ca : ceaiuri, cafea și cacao în sămânță și pulbere, făină lactată Nestlé, culori vegetale, arome și esențe pentru liqueruri și limonade, romuri și cognacuri, esențe pentru conserve alimentare, Sifoane cu cari se prepară ape gazoase, alcool și sistematice mașine pentru spirit denaturat, ape minerale și diferite săruri pentru băi, cum și prafuri «Zackerlin», carboral, borax, acid boric, naftalină ieftină, bicarbonat de sodiu, salol și chinine, etc. Aniline și culori, aparate, accesorii și gata soluțiuni, băi, pentru fotografie. Uleiuri și grăsimi minerale, parafină, benzină și vasilină americană, terebentine, pensule, lacuri și culori pentru pictură, vopsele, ceară și sârmă pentru parchete, etc.

Diferite ierburii alese, rădăcini, scoarțe, frunze, flori și semințe pentru ceaiuri în și muștaruri, precum și felurite uleiuri vegetale și animale, ca : unt de cocos, de in, de ricin și amigdale și curat uleiul din ficat de morun pentru cura de iarnă, etc.

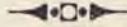
Multe specialități farmaceutice române, franceze și germane, precum : bugie, balsamuri pentru viață, capsule, cataplasme, coaltare, crayoane, ciaiuri drageie, elixire, emulsiuni uleioase, emplastre, glicerofosfate, globule, granule, injecțiuni, ovule, paste, pastile, perle, pilule, prafuri, săruri, supositorii, soluțiuni, siropuri și vinuri medicamentoase care, prin rolul ce îndeplinesc unele de a fi atiseptice și desinfectante iar altele nutritive și întăritoare, sunt preparate cu scopul de a fi întrebuițate la vindecarea suferințelor cărora să le redea sănătatea, forța și energia și de a le fi reconstituante ale sistemului nervos îndepărtându-le cu totul anemia și slăbiciunea generală.

Bogat asortiment de conclucări și pansamente cum instrumente și accesorii de resortul Farmaciei, Obstetricii și Chirurgiei, Opticii și Dentisticii, ca : vală și tifoane, guthapercha și mușamale impermeabile, tuburi de cauciuc, canule, injectoare și sistematice irigatoare pentru Moașe și Lehus, pompe trage-lapte și biberoane, plosci și ligheane de porțelan, specule, ață de mătase și ace, seringi, sonde, aparate inhalatoare, bandage și cercuri herniare, corseto elastice pentru doamne și ciorapi pentru varice, tuburi stomachale, pulverisatoare și vaporisatoare, preservative, suspensoare termometre maxinale cum și alte utensile și accesorii de sticlă, aluminiu platină, faianță și porțelan, ochelari, loarfeți și clești, etc.

La cerere, expediază în orice parte a Țării, contra ramburs, prompt și cu prețurile cele mai ieftine, ori și ce fel de mărfuri din această branșă.

ALBINA

REVISTĂ ENCICLOPEDICĂ POPULARĂ

Abonamentul în țară pe an Lei 5 | Abonamentul în străin. pe an lei 8
 „ „ „ 6 luni „ 3 | Un număr. 15 bani

Pentru anululurî 1 leu linia. Mica publicitate, 5 bani cuvîntul.

Manuscrisurile nepublicate se ard.

SUMARUL :

G. Coșbuc, Dușmanul dintre noi. — Sofia Nădejde, Omizile și păsările. — Moș Neagu, Tunelul sub muntele Simplon. — V. S. Moza, Cuscuta și Lucerna. — Dela Academia Română. — Dr. Irimia Popescu, Etatea la care trebuiesc puși cărlanii la muncă. — Ioan G. Fortuțeanu, Păstrarea și întrebuițarea cartofilor stricați. — Cum s'a pavat orașul Twer. — Răsboiul Ruso-Japonez. — Gh. L. Andreescu, Comparația între munca sătenilor și a muncitorilor de prin orașe. — Ioan Th. Popovici, Clipe prinse din viața fraților Basarabeni. — St. Georgescu, Ogarul Copoul și Epurile (Legendă). — Apel. — Dela sate. — Societ. econom. la sate. — Bilanțul Societ. Cult. Spiru Haret. — Licitațiuni. — Mulțumiri. — Poșta administrației.

Sfaturî: Supă de verdețuri. — Gâlci. — Insecte reptile și pasări folositoare. — Lemnul de stejar. — Distrugerea omizilor.

Ilustrațiunî: O tăetură a tunelului sub muntele Simplon. — Hotel Caraiman (Sinaia). — In ce hal sunt copiii bețivului.

Dușmanul dintre noi.

I.

U mă gândesc la vremea când țările noastre, Muntenia și Moldova, erau neconținut supărate de Turci, de Tătari, de Cazaci și de alte neamuri. Și-mi închipuiesc cum se petrecea o năvălire a lor. Intrau cu foc și cu sabie prin satele noastre, ucideau bărbații cu miile, duceau în robie femeile și copiii, aprindeau satele și jăfuiau bisericile, pustiau câmpiile semănate, otrăveau apele ca să piară cei fugiți de dinaintea lor, ridicau averile noastre și le duceau cu ei, adunau turmele și ni-le treceau în țară străină și lăsau după dânși jale și perire și ciumă și boale născute din mulțimea morților neîngropați și a aerului stricat de putoare. Eră urgia lui Dumnezeu pe pământ. Ce jalnică soartă ne-ar fi ursit cerul, dacă aceste năvăliri s'ar fi întâmplat an cu an! Dar ne-a ferit Dumnezeu.

Ne-a ferit atunci, și nu ne mai ferește astăzi. Dușmanul nu mai vine însă de peste graniți, el este între noi, și-l lăsăm să crească tot mai mare și mai puternic. Numele lui este alcoolizmul. El este, care ne pustiește țara, ne jefuește de averi, ne ucide copiii și ne prăpădește bărbații, el ne

otrăvește sănătatea și ne duce în robia sărăciei și a lipsei, el ne aruncă prin temniți și prin ocne, ne omoară prin spitale, tot el ne lasă în urma lui pelagra cea pustiitoare și oftica și boalele lumești și câte altele dintre câte ne omoară trupul, și pe lângă acesta grija și nevoia și lipsa și nenumărata oaste de păcate care omoară sufletul.

Iar acest dușman nu dă năvală numai din vreme în vreme, ca Tătarii, ci este apururi între noi și ne bate cu urgia lui ceas cu ceas. N'are astâmpăr nici odată: nopțile nu doarme, ba atunci se simte mai la largul lui ca s'o întindă cu relele până în zorile zilei, și nici sărbătoare nu cunoaște, că tocma sărbătorile creștinești îi sunt cea mai potrivită vreme de-a otrăvi trupurile și de-a jefui banii, de-a necinsti sufletele și a-și bate joc de biserica și de vrerile lui Dumnezeu.

Nu e pe lume vrăjmaș cumplit care să ne facă mai mult jaf în țară decum ne face alcoolul. Face moarte de om? Face. Tot al treizecelea om moare în România din pricina beției. Nu de-a dreptul mort de beat, ci din boale pe care le capătă pe urma beției. Las la o parte moartea de om pe care-o fac bețivii deadreptul, ucizând în beția lor, cu cuțitul mai ales, pe cine au mânie fie veche fie proaspătă atunci iscată în cărciumă. Duce alcoolul în robie pe cinevă? Acum, dacă întrebi, ce robie mai mare îți trebuie ca ocna, cine-o umple? Nu tot în beție să fac omorurile și rănirile și aprinderile de case, și toate relele care se judecă pela curtea cu jurați? Omul treaz și cel nestruciat de rachiu nu ajunge pe la criminal nici odată. Sărăcește și despoae alcoolul pe cinevă? Acum, eu ce să mai răspund. Uitați-vă, la bețivi, și la nevestele lor, și la copiii lor, vedeți-le casa și ce e în casă, dacă este ceva de văzut prin casa lor și pe lângă ea.

Să nu fie alta, decât aceste trei, că alcoolul te sărăcește, te dă rob legat și te ucide, și tot trebuie să te încrânceni de răul ce-l face. Ți-e milă de un câne, ce-l vezi lihnit pe drumuri, dar de un om, făptura lui Dumnezeu, când îl vezi ajuns pe drumuri cu copiii lui și murind moarte ticăloasă din pricina otrăvii ce-o bagă înrânsul.

La urmă poate zici, că e treaba lui ce face, treaba lui că bea haina și pânea copiilor, munca femeii lui; că el are să-și poarte sărăcia și boala și dacă ajunge în ocna, el își poartă lanțurile, iar dacă moare căirește într'un șanț, nu e lucru mare de știu-eu ce ticălos care a limpezit pământul prin moartea lui. Să nu zici așa, că adevărul este altul. Dacă n'ar lăsa bețivul nici o urmă după ticăloasa lui viață, n'ai avea de ce să-ți ridici glasul pentru el: A venit pe lume, a trăit mișelește, a murit ca vai de el. Dar vezi, că el lasă copii pe urma lui; piperniciți și ticăloși și trupește și sufletește ca toți născuții dintr'un ticălos. Aceștia, porniți spre rău încă din naștere, ajung hoți și tâlhari, că alta n'au ce ajunge. Slabi din naștere, nchrâniți și neîngrijiți, ei sufăr de boalele pe care le au

mai toți copiii bețivilor, de epilepsie, boală zisă a copiilor, și de oftică. Acum, să ne oprim numai la acestea. Bețivii lasă pe urma lor hoți și ofticoși.

Și hoții și ofticoșii sunt la fel de primejdioși pentru societate, pentrucă din cauza lor nu ni-e veghiată viața mea și a ta și a copiilor mei și ai tăi. De aceea, pentru mine și pentru d-ta și pentru totii câți vrem să ne păstrăm sănătatea, nu e lucru cu nepăsare de ce face bețivul: nu e de zis, că e treaba lui, dacă bea, și cine ce are cu el dacă și pierde sănătatea? Toți avem ca el de furcă, pentrucă nu lui singur își face rău, ci societății. Treaba lui e, când un om s'ar apuca să sape o 'groapă noaptea în drumul mare? Treaba lui, când un om și-ar pierde vremea aruncând otravă prin toate fântânele satului? Nu, e treaba noastră a tuturor să împedicăm pe acelade a săpă groapa, în care trebuie să cadă toți trecătorii ne știutori că e groapă, și de a nu lăsa pe acesta să otrăvească apa din care au să bea sătenii. Și tot așa e treaba noastră a tuturor de a ne luptă împotriva celor care ne trimit noaptea hoți în casă ori ziua în drumul mare, și de-a opri pe cei ce ne aduc prin păcatele lor boale în lume, cum fac bețivii (1).

G. Coșbuc.

Omizile și păsările.

O grădină frumoasă cu pomi roditori e adevărat raiu pământesc. Primăvara, copacii înfloriți bucură vederea, învelește sufletul și-l face mai bun, pe urmă frunzișul verde ne dă umbră, iar ochii oboșiți de muncă, se odihnesc plăcut pe verdele ce se întinde sub cerul albastru. Vara și toamna pomii roditori ne dau roade îmbelșugate, hrana cea mai minunată, de oarece merele, perele, prunii și celelalte roade țin loc de mâncare și băutură, și nu numai că țin loc, dar însoțite de o bucată de pâine sunt hrană minunată. De aceea e adevărată fără de lege, pentru cine are un petec de pământ să nu sădească pomi, iar pentru cine îi are, dacă nu îngrijește să-i curățe la vreme de omizi și uscături și nu-i sapă toamna la rădăcină.

Un înțelept din vechime zicea: „Călător pribeag și oboșit, nu-ți opri calea în satul unde nu-i umbră de pomi, acolo nu vei afla suflet blând, care să-ți dea sălaş. Fugi ca și păsările cântătoare, cari nu se opresc la el, căci n'au ramuri înverzite pe cari să poposească.“ Pomii sunt foarte prețioși dar când nu-i cauți, nu te caută nici ei. Gospodarul și go-

(1) Acest fragment e începutul unei conferințe populare pe care am ținut-o la un cerc cultural.

spodina bună se vor îngriji de pomii de pe lângă casă ca de niște făpturi vii, îi vor săpă toamna la rădăcină ca să le străbată apa, vor grămădi zăpada în jurul lor, ca să înflorească mai târziu spre a nu le degeră florile de vre-o brumă ori chiciură. În Februarie, și cel mai târziu la începutul lui Martie va curăți cu cea mai mare grije cuiburile de omizi, dușmanii cei mai înverșunați ai pomilor.

Sunt ani în cari, din pricina lenevirii oamenilor, omizile au mâncat nu numai frunzele, dar și ramurile tinere. Era adevărată jale, primăvara în toiul ei lipsită de cea mai mândră podoabă, a florilor și a frunzelor, copacii ca arși pe foc. Dar pedeapsa e și mai mare, un an întreg oamenii vor duce lipsă de roadele dătătoare de sănătate. Trebuie să se știe că trupul nostru e așa făcut și deprins, de când s'a pomenit omul pe pământ, că, pe lângă grâu ori porumb și legume să aibă și roade ca mere, pere, prune, nuci și altele, și dacă nu le are e rău, căci trupul tânjește și-i lesne prins de tot felul de boale.

Nenorocirea e că, dacă nu curățim omizile într'un an se înmulțesc și în anul viitor se fac și mai multe, iar munca și lupta cu ele va fi mai grea.

Și doar răul e atât de mare, și oamenii atât de fără de grijă pentru binele lor, în cât s'a făcut o lege pentru a silii pe cei neînțelegători de voe, să curețe de nevoe. Și e bine căci prin lenevirea lor se primejduesc livezile vecinilor, că omida e așa de mănăcioasă că, după ce isprăvește frunza dintr'o livadă, trece alături ori peste drum. Iată cum glăsuște legea poliției rurale din 1868:

«Art. 94. Consiliile generale și comunale vor lua măsurile cele mai nimerite, dând și recompense spre distrugerea animalelor vătămătoare vitelor și a animalelor și a insectelor vătămătoare holdelor și recoltelor.»

«Art. 95. Consilierii comunali ce vor neîngriji aplicarea acelor măsuri și regulamente, se vor pedepsi cu amendă dela 10—15 lei.»

«Art. 96 Toți proprietarii, arendașii, chiriașii, și toți acei ce posed în numele său sau al altuia, sunt datori ca până la 1 Martie al fiecărui an să pue de a curăți de omizi copacii ce se vor afla în curțile și grădinile lor.»

«Art. 97. Crăcile și arunzele cu omizi ce se vor adună, se vor arde în locuri pe unde nu va fi puțință a se comunica focul la copaci, crânguri, case și alte namestii.»

E foarte jalnic că trebuie cu putere să silim pe oameni a face un lucru cari-i pentru binele lor !

Au fost ani în care omizile au mâncat nu numai frunza pomilor din grădini, dar și pe aceea a pădurilor, bunăoară în anul 1901.

Omida cenușie e cea mai ticăloasă, căci ese și toamna. După ce toată primăvara a mâncat frunza pomilor, în Iulie

se prefacă în fluture și pune ouă. Din acestea toamna ies alte omizi, cari rod din nou frunza, pe urmă se învelesc în niște pânze cenușii, de unde es primăvara, iar pe mâncate. Afară de această omidă mai e alt soi, cari pun ouă în jurul crenguțelor, și face un fel de inel negricios, cunoscut în Moldova sub numele de *stupitul* sau *scuipatul cucului*, în Muntenia sub acela de *somnișori*. Din acesta es primăvara omizi foarte mâncăcioase.

Mai sunt și alte feluri de omizi, cari pune ouăle pe scoarță învălindu-le cu un fel de clei și păr de pe pânțele fluturului. Alți fluturi pun ouăle în vârfurile ramurilor, alții stau adormiți în crăpăturile scoarței ori a zidurilor de unde primăvara ies la făcut stricăciune.

Sunt și niște vermi albi cari stau ascunși în pământ și ies primăvara. Din aceștia se fac găinușele sau cărăbușii. Pe la începutul lui Aprilie ies din pământ și strică semănăturile și pomii.

Cum vedem, omizile de fluturi și viermii cărăbușilor sunt dușmani neîmpăcați și omul e dator să ducă războiu și să-nimicească.

Să nu se crează că ernile geroase cum a fost aceasta, le strică ori le omoară, fie cât de mare gerul ele stau amorțite și cum începe să se încălzească, ies și fac stricăciune.

De aceea trebuie cu mare stăruință să le curățim. Invățătorii ar fi bine să meargă cu școlarii și să le dea povețe și câte o mână de ajutor, curățindu-le. Pentru copii va fi o lecție folositoare arătându-le cum se înmulțesc și ce arme de luptă au acești dușmani ai pomilor.

Curățitul de omizi se face cu scara sau cu mâna tăind crenguța pe care e cuibul cu omizi încet ca să nu se scuture. Pe unde nu se pot urca băieții și nu ajungem cu scara, rupem crenguțele cu un fel de furcuță făcută din două bețe legate la vârful unel prăjini. Se prinde creanga cu cuibul în mijlocul furcuței și se sucește în loc până ce se rupe. Toate aceste cuiburi adunate se ard în foc.

Trebuie să mai spunem că omul are niște tovarăși destoinici și vrednici împotriva omizilor, cariucid pe cele ce scapă de ochii și mâna omului. Aceștia sunt paserile. Eleucid sute și mii de omizi și viermi stricători poamelor și holdelor. Omul e nedrept față cu ele și din lăcomie sau prostie le ucide în loc să le cruțe.

Mai de mult paserile de tot soiul erau cruțate, și nu se prea auzia de ani în cari omizile să umple și să nimicească tot. Azi oamenii au uitat credințele despre paseri și foloasele ce aduc și nu le cruță nici nu opresc băieții să pue lațuri, ba le prind și leucid fără de milă, neștiind că-șiucid cel mai harnic tovarăș. Băieții strică și cuiburile, și împrăștie ouăle fără de nici un folos.

E dovedit că paserile când au pui, duc pe ceas sute de

viermușori și omizi la cuib. Sirguinta lor e atât de mare că nu poate fi întrecută de nimeni, nu poate ochiul omului vedea și înțelege toate jivinile mici și stricătoare cum pot paserile.

E o datorie a povățul pe copii să nu se atingă de paseri și de cuiburile lor, băieții neînțelegători trebuie pedepsiți cu cea mai mare asprime. În alte țări se fac cuiburi, prubulund pe ale paserilor ca să le poată ademeni să rămâe acolo și să pue ouă. Zilele astea societatea pentru apărarea animalelor, a adus și la noi asemenea cuiburi. Nu-i minune că de o bucată de vreme s'au înmulțit omizile și tot soiul de viermi stricători holdelor, fiindcă se împușcă și se prind sute de mii de paseri. Strămoșii noștri pe multe paseri le ocroteau și le dădeau adăpost. Rândunica eră socotită ca noroc la casă și cu drept cuvânt, căci ea când are pui duce pe fiecare ceas nenumărați viermi și alte insecte stricătoare.

Chiar ciorile, despre cari se crede că aduc pagube mâncând semințele, s'a dovedit că foloasele ce aduc ucigând tot soiul de jivine, întrec cu mult pagubele.

Deci, încă o dată, rugăm pe învățătorii și pe oamenii de bine să stărue pentru curățirea omizilor și cruțarea cu sfințenie a paserilor.

Sofia Nădejde.

DIŢ PŢVESTILE LUI MŢŞ NEAGU

Tunelul sub muntele Simplon.

iaua de 11 Fevruarie 1905 (24 stil nou) va fi o zi mare în istoria meșteșugului și științei ingineresti din vremea noastră, căci în dimineața acestei zile la 7 ceasuri s'a pătruns în mod desăvârșit tunelul sub muntele *Simplon*.

Să vă spun acum, dragii moșului, ce rost are acest tunel și pentru ce am zis că va fi sărbătorită data de 11 Fevruarie.

Sunt vre'o 70 sau 80 de ani de când au început să se facă drumuri de fier. Iscusița omenească a găsit chip să întrebuințeze puterea aburului pentru ca să pună în mișcare căruțe mari pe cari nu știu câte perechi de boi de abia le-ar urni din loc și pe cari le numim *vagoane*. Și vagoanele trase de o *locomotivă* au început a duce la depărtări mari într'un timp scurt, oameni și mărfuri.

Când se face linia unui drum de fier, se caută drumul cel mai scur; dar drumul cel mai scurt are foarte des greutatea mari

de străbătut. De câte ori, când ne aflăm pe un câmp, ne gândim că satul cutare e la o palmă de loc, dar ca să mergem la el facem ceasuri întregi, fiindcă de aici până acolo ori o apă mare, ori un munte, ori o prăpastie. Asemenea se întâmplă și celor cari fac liniile de drum de fier; însă ei găsesc îndată leacul. Dau peste o apă mare: fac pod. Dau peste un deal fac: *tunel*.

Tunelul e scobitura unui deal ori a unui munte dintr'o parte pân în cealaltă. În loc să ocolească, drumul de fier taie de a dreptul.

Și în țara noastră sunt tuneluri: pe linia dela Ploești la Predeal, pe linia dela Râmnicu-Vâlcei la Râul-Vadului, pe linia dintre Barboși și Galați, ș. a. Aceste tuneluri sunt însă scurte: deabia câteva minute merge trenul pe sub pământ. Prin alte țări, fiind munți mari și fiind nevoie de mai multe linii de drum de fier, s'au făcut tuneluri mai lungi.

Tunelurile cele mai vestite din Europa sunt în Elveția. Trei sunt cele mai lungi. Unul, pe sub muntele numit *Cenis* e lung de 12 kilometri și 849 metri; altul, pe sub muntele *Gotard*, e lung de 14 kilometri și 984 metri; al treilea, pe sub muntele *Arlberg*, e lung de 10 kilometri și 250 metri.

Acum s'a isprăvit stăpungerea celui de al patrulea tunel pe sub muntele *Simplon*. Aceste va fi mai lung decât celelalte toate. Are o lungime de 19 kilometri și 732 metri.

Muntele Simplon, nalt de două mii de metri, este așezat la hotarul dintre Elveția și Italia. Până acum drumul între orașul *Brigne* din Elveția și *Domodossola* din Italia se face pe o șosea care ocolește muntele și care a fost lucrată după porunca unui împărat al Francezilor, Napoleon I, între anii 1800 și 1806. Lungimea șoselei e de 64 de kilometri și îți trebuie mai mult de 9 ceasuri ca să o străbați.

Legăturile între cele două țări vecine, Italia și Elveția, cer ca să se facă mai repede comunicația între una și alta. Lucrul acesta s'a văzut de multă vreme și pentru a se ajunge la bun sfârșit s'a socotit că nu e alt mijloc decât să se străpungă muntele.

Și au hotărât să străpugă muntele! Ce ușor e de zis, ce greu de împlinit! Dar Dumnezeu a dat putere minții omenești ca să înlătore greutăți cari s'ar crede de neînlăturat și să facă lucrări de acelea ce se socotesc, cu drept, că sunt *minuni*.

Chiar din vreme când Napoleon a pus să facă șoseaua de care vă spusei (și care a costat suma frumoasă de 18 milioane), a venit oamenilor gândul de a face tunelul acesta, dar pe atunci încă nu se ajunsese la destulă cunoștiință întrebile acestea. În 1855, s's făcut cel dintâiu proiect pentru străpungerea Simplonului; dar nu s'a pus nimic în lucrare. Mai târziu s'a făcut tunelul pe sub muntele Cenis, pe sub muntele Gotard și tocmai în 1898 s'a început lucrarea tunelului pe sub Simplon.

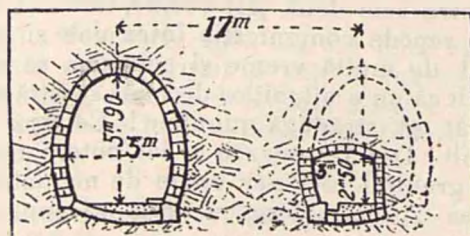
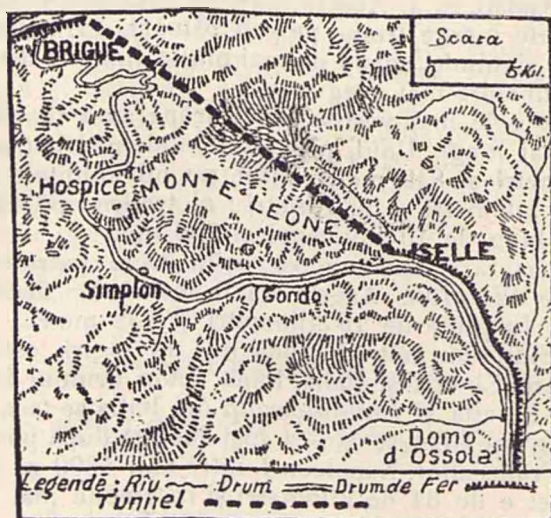
Sunt de atunci șapte ani. Vreme multă, o să ziceți; dar și treabă multă. La început se socotise că o să s' gâtească în 1904, dar greutățile peste cari au dat lucrătorii au făcut să se întâr-

zie încă un an. Aceste greutateți erau: căldură peste măsură de mare prin unele locuri, scurgeri repezi de apă, izvoare de tot felul cari porniau din stânci.

Dar... cu iscusința omului și cu bani s'au învins toate nevoile și încă tunelul gata.

Știți câte parale are să coste lucrarea? Peste 76 de milioane!

Aici trebuie să zicem: scump, dar face. În adevăr multe înlesniri are să aducă negoțului și transportul persoanelor prin scurta depărtării.

Acest desen înfățișează o tăietură a tunelului sub muntele Simplon. Până acum e gata numai o scobitură, largă de 5 m. și înaltă de 5 m. 90. A doua scobitură este în lucru. Depărtarea dela mijlocul unei galerii până la mijlocul celei lalte e de 17 m.

Și iată dragii moșului, peste câteva luni va fi gata și drumul de fier și muntele se va străbate.

Să dăm dar mulțumită lui Dumnezeu care dă ajutorul lui pentru ca asemenea lucrări mari, frumoase și folositoare să se facă din ce în ce mai bine!

Moș Neagu.

Cuscuta și Lucerna.

Sostul ministru de agricultură francez, d-l Mougeot, mai înainte de plecarea sa din minister, printr'o circulară, a atras atențiunea cultivatorilor asupra daunelor ce cuscuta sau tortelul (sau mătăsica, după cum o numesc unii cultivatori dela noi), ce aduce livezilor artificiale de lucernă și trifoiu. Francezii o mai numesc cuscută și cânepa dracului, îi mai dau și numele de rîie.

Cuscuta sau tortelul trăește pe socoteala lucernei și trifoiului, de aceea se mai numește și plantă parazită. Indată ce cuscuta înconjoară tulpinele de lucernă și trifoiu, oprește creșterea acestor plante leguminoase cari totdeauna dau un bun nutreț pentru vitele de muncă cași pentru cele de lapte.

Așa că în lucernărie cași trifoiștele atacate de cuscută, prin Iulie și August, se poate vedeă printre ele niște globulețe roșietice, cași o rețea de firisoare roșii foarte încurcate. Semințele cuscutei fiind amestecate cu semințele de lucernă și de trifoiu, agricultorii francezi aveau bunul obicei de a da această sămânță la trior, anume făcut pentru curățirea semințelor de cuscută, și numai după aceia semănau lucernă. Dar de când francezii au început să aducă sămânța de lucernă din America, cu această sămânță au introdus un nou soi de cuscută, a cărei bob are aproape mărimea bobului de lucernă sau de trifoiu, așa că chiar trioarele (alegătoarele de sămânță) cele mai perfecționate este peste poate de a despărți semințele cuscutei de ale lucernei. Dar cu toate acestea s'a găsit un mijloc de a putea distruge (omorî) această plantă parazită, care aduce atâta rău semănăturilor de lucernă și trifoiu. Mai înainte, pentru stârpirea cuscutei se întrebuintă calaicanul (sulfat de fer), o sare chimică disolvată (topită) în apă.

Astăzi, metoda d-lui Schribaux, directorul stațiunii încercărilor de sămânță și profesor la Institutul național agronomic din Paris, se pare a fi

cea mai bună și anume: unde se ivește cuscuta, să se sape pământul bine îngropând lucerna atacată, dimpreună cu lucerna se va îngropă și cuscuta, iar deasupra să se semene o graminee, care să crească repede cum este raygrasul de italia. Cuscuta neputând trăi pe astfel de plante ierboase, se va prăpădi, căci n'are de unde să se hrănească. Dacă n'avem raygras, se poate semăna ovăz. Dacă lucerna va trebui să vegeteze mai mulți ani pe acelaș loc, în acest cas, pe locurile atacate de cuscută, după ce pământul se va săpă, se va semăna pe el ovăz amestecat cu sămânță de golomăț (*Dactylus glomerata*).

Dacă voim să întrebuițăm calaicanul (sulfatul de fer), în acest cas de îndată ce boala se ivește, se cosește mai întâiu lucerna atacată, după aceea se sapă puțin pământul pe deasupra, iar lucerna cosită se arde pe loc, fără să fie scoasă afară.

După ce s'a făcut această lucrare, luăm 1 kgr. de calaican, pe care îl disolvăm (topim) în 10 litri de apă, cu această apă se udă cenușa provenită dela lucerna arsă, precum și pământul săpat. Această apă, în care s'a topit calaicanul, omoară numai decât cuscuta sau tortelul și orice sămânță a lui; pe de altă parte apa intrând în pământ, face ca lucerna sau trifoiul, pe care am cosit'o fiind atacată de tortel, să crească foarte repede, așa în cât are să ajungă pe cea rămasă necosită. Când cinevâ nu voește a întrebuiță nici unul din aceste mijloace arătate în acest articol, atunci părțile atacate de tortel trebuiesc cosite separat și fânul de asemenea se va strânge separat. Căci altfel prin strângerea fânului și greblarea locului, cuscuta se va înmulți mai mult, de oarece semințele ei prin greblare se împrăștie pe suprafața locului din ce în ce mai mult.

Bălegarul vitelor cari se hrănesc cu fân de lucernă atacate de tortel, nu trebuie amestecat cu bălegarul vitelor hrănite cu alte nutrețuri, și nici nu trebuie să se pună pe locurile destinate a se semăna cu lucernă.

Căci se știe din experiențele făcute de către agri-

cultorii din străinătate, cari totdeauna dau mai multă atențiune diferitelor boale de cari plantele agricole sunt atacate, tot așa după cum a abservat și înmulțirea cuscutei. Semințele de cuscută trec prin stomacul vitelor, fără să-și piardă proprietatea de a încolți și de a da naștere plantei ce le-a produs. Chiar când semințele de cuscută au fost duse pe câmp dimpreună cu bălegarul vitelor, își păstrează proprietatea de încolțire încă 5—6 ani de zile.

După cum vedem, avem a face cu o foarte pri-mejdioasă plantă parazită pentru livezile semănate cu lucernă și trifoiu. De aceia când cumpărăm sămânță de lucernă sau de trifoiu, trebuie s'o cumpărăm dela un negustor cinstit, și care să ne dea garanție că sămânța este bună. Dacă negustorul nu ne dă o bună garanție că sămânța este bună, să n'o cumpărăm. Deci să nu cumpărăm sămânță dela băcării, unde se vând masline și sardele, căci acești negustori nu pot garantă de maslinele lor daca sunt bune sau nu, dar cum să mai garanteze de sămânța de lucernă dacă este amestecată cu sămânță de cuscută sau tortel

Pentru cumpărarea de sămânță trebuie să ne adresăm la negustorii cari fac comerț numai cu sămânță de diferite ierburi, iar nici de cum cu masline sau sardele. Camerile de comerț ar trebui să ia măsuri mai serioase în această privință, de a opri cu desăvârșire, ca băcării să facă speculațiune și cu sămânța de lucernă, trifoiu ca și cu alte semințe de alte ierburi, fiindcă această ramură de comerț nu intră în meseria lor. Ei neputându-și da bine seama de calitatea semințelor, fac un comerț fraudulos, în contra legii meseriilor, înșală buna credință a agricultorilor. Deja pe la toți băcării din București se pot vedea saci cu sămânță de lucernă și raygras; iar daca aceste semințe sunt curate sau nu, aceasta puțin îl privește pe băcan. Deci încă odată rugăm pe cei în drept a lua serioase măsuri de a opri a se face comerț cu semințe de ierburi de către băcani.

V. S. Moga

DELA ACADEMIA ROMÂNĂ

Azi Academia a ținut ședință publică sub președinția d-lui Ioan Kalinderu. A vorbit d-l prof. G. Tocilescu despre: *Câteva inscripțiuni și documente privitoare la Istoria Românilor*, care va apare rezumativ în «Monitorul Oficial» iar d-l Președinte Kalinderu a remis Academiei o colecție și un album de țesături, cusături și broderii naționale din Transilvania și Ungaria, oferite de d-l prof. D. Comșa din Sibiu.

În privința acestei lucrări, d-l Kalinderu a comunicat că e făcută de d-l Comșa, din însărcinarea și cu cheltuiala Reuniunii agricole române din Sibiu, care sfințează din 1885 și are de scop promovarea agriculturii, și în genere îmbunătățirea vieții economice a sătenilor. Pentru atingerea acestei ființe reuniunea ține întruniri și conferințe prin comune, organizează expoziții cu premii, concursuri de vite, cursuri de altoit și altele menite a instrui pe săteni.

Aflându-se astfel în relațiuni necontenite cu sătenii, și apreciind însemnătatea cusăturilor reuniunea a hotărât de mult publicarea unui album, care însă n'a putut începe serios decât din 1902. În acel an societatea, împreună cu Reuniunea meseriașilor români, a organizat o expoziție industrială la Sibiu, care a întrecut orice așteptare. Această manifestare puternică a activității românești, a oferit apoi motivele pentru album, care are o copertă admirabil executată și cuprinde 40 de planșe cu diferite modele, precedate de o prelață și un *Cuvânt înainte*, în care d-l Comșa se ocupă în trăsături generale de sculptură, arhitectură, pictură și celelalte industrii caznice la români.

Colecțiunea coprinde tot atâtea modele de cusături și broderii, unele mai frumoase decât altele, alcătuind împreună cu albumul un monument al gustului artistic și destoiniciei femeii române și chiar al istoriei noastre naționale. Lucrarea e tot odată o mărturie a stăruinței și puterii de muncă a puținilor cari au alcătuit-o și executat-o. În deosebi d-l Comșa are drept la recunoștință împreună cu Reuniunea agricolă, și merită a fi încurajați de academie și pe altă cale, dacă e posibil.

În privința țării noastre d-l Kalinderu a adăogat că broderiile și cusăturile sunt tot atât de răspândite, mai ales în regiunile de munte am avut de asemenea expoziții, în cari au strălucit produsele acului și războiului femeii române de aici, și s'au dat la iveală și unele lucrări în genul celei dela Sibiu, de către d-l Niculescu și de d-na Elisa Marghiloman, cari au avut rezultate destul de bune, deși nu sunt atât de bogate în culori și în modele.

Albumul sibian întrece însă și alte publicațiuni de această natură, cum sunt: *ornements de l'Industrie domestique rutheniene* de Wierzbicki, *ornements des arts et métiers des slaves du sud* de Lay și *ornements de l'Industrie domestique de la Hongrie*

de Dr. Perlssky. Aceasta din urmă cuprinde în 40 planse 128 modele din cari 39 sunt românești, 38 fără indicația naționalității, 26 modele de pe trei cămăși aduse din Siberia, 6 ungu-rești, 3 săcuești, iar restul săsești, slovace, croate etc.

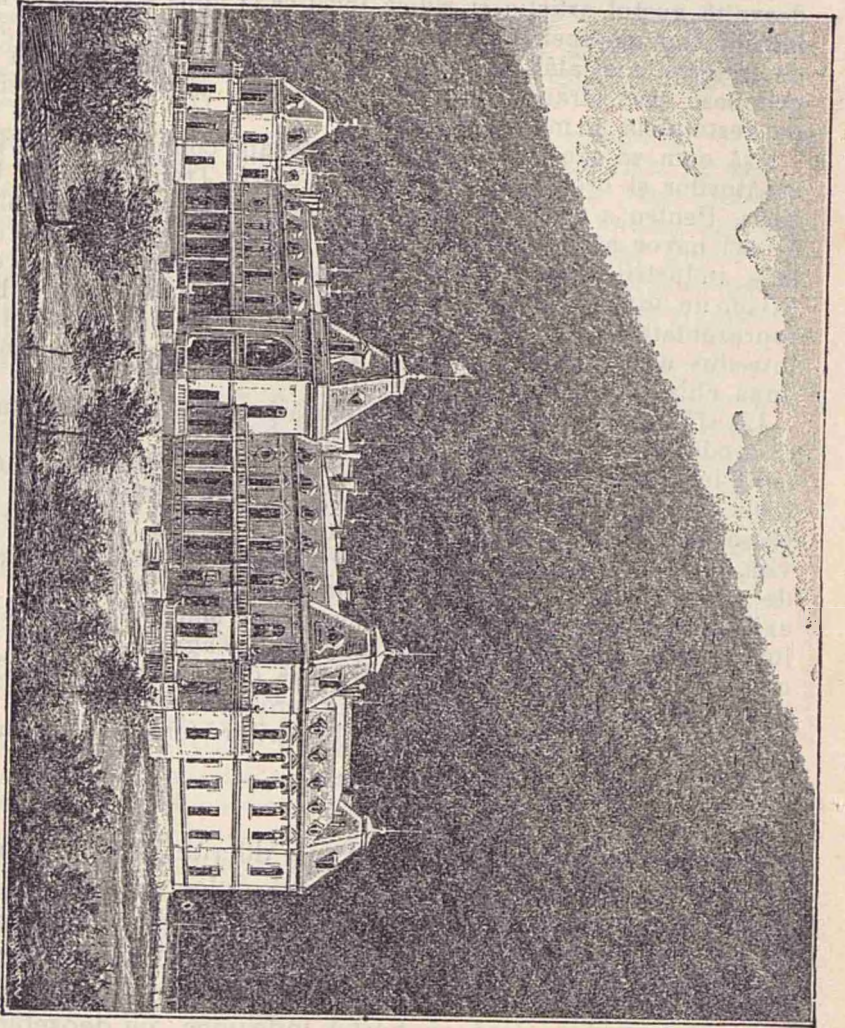
Albumul dela Sibiu e în acelaș timp un puternic îndemn de a nu lăsa să piară această frumoasă îndeletnicire națională, care desvoltă gustul artistic și ridică încât-vă și buna stare materială, împedcând cheltuelile pe produse străine, care nu sunt nici atât de trainice, nici atât de frumoase. Ele mai au avantajul că împodobesc casa țaranului cu un loc sănătos, care se întemeiază pe destoinicia și munca proprie.

Așa cum se prezintă, albumul e aproape complet în privința cusăturilor și broderiilor cel puțin pentru Transilvania și Ungaria. Pentru a se putea vedea tot simțul artistic al sătenilor, e însă nevoie a se adună și publică și partea referitoare la celelalte industrii, cum e olăria, sculptura și pictura, pentru cari există un material bogat. În deosebi sculptura în lemn e bine reprezentată în comunele de pe valea Prahovei, din care s a introdus unele modele la castelul Peleş, în părțile exterioare, după chiar dorința M. S. Regelui.

La sfârșit d-l Kalinderu a făcut urări ca țesăturile, cusăturile și broderiile naționale, atât de admirate de alții, să fie cât mai mult introduse în toate clasele sociale. M. S. Regina a dat de mult exemplul întemeind totdeauna societatea *Furnica* de sub președinția d-nei Elena Cornescu, care împreună cu d-ra Racoviță, își dă multă osteneală pentru răspândirea cusăturilor, și au de gând, după cum a auzit, să publice chiar un album. Mai există societatea «Albina» a d-nei Elisa Marghiloman, care a luat o parte atât de strălucită la expoziția agrară din anul trecut. Ar mai fi apoi societatea «Munca» de sub președinția d-nei general Fălcoianu, și toate școalele profesionale de fete, care încă pot contribui la propagarea lucrărilor femeiești de mână

Supă de verdețuri. — Se iau diferite verdețuri, morcovi, țelină, conopidă (carfiol), varză dulce, cartofi și altele, sau o parte numai din ele, cât se poate găsi, și după ce se taie foarte mărunț și se spală bine, se pun în zeamă de carne cu sarea trebuitoare și cu câteva boabe de piper nepisat și se lasă să fiarbă îndeajuns, cu deosebire că morcovii, în loc să se taie, e mai bine să se rază pe răzătoare și să se adauge la celelalte verdețuri, după ce ele au dat în fert. Când se servește la masă, se poate adăoga la această supă și bucățele de franzelă, prăjite în unt sau numai prăjite simplu la foc.

Hotel Caraiman (Sinaia).

Etatea la care trebuie: puși cârlanii ia muncă (1).

În țara noastră, s'ar putea crește cai de toată isprava, frumoși, dacă ar vrea românul, pentru faptul că, pământul ei, este foarte prielnic acestor animale. Că este adevărat aceea ce spun, aceasta reese și din istoricul calului românesc, istorie care arată că în vremea de demult, el, calul românesc, creă vestit prin calitățile lui bune. Ungurii pe acele timpuri, erau cu mult în urma noastră, ei își procurau caii necesari armii lor, din țărișoara noastră, caii despre care se dusese fama la Stambul, ca și în țara nemțească, în Italia, etc. Aveam cai isteți pe vremuri, nu ca cei de astăzi, crescuți și îngrijiți ca vai de ei, din care cauză se înfățișează piperniciți, ne mai păstrând din frumusețea lor de altă dată, decât capul mic și ochiul vioiu, care când te privește, parcă'ți impută reaua lor stare, zicând «cum am fost odată și în ce hal ne-ați adus!».

În veacurile trecute noi românii vindeam deci, altor națiuni caii trebuincioși lor, caii românești, care erau frumoși și voinici, ca cei din poveste, în cât multe din acele nații aveau proverbe și zicători despre ei. Astfel turcii au zicătoarea: «Un tânăr persan și un *cal moldovenesc* este tot ce poate fi mai mărit». Această zicătoare nu arată ea oare, zdrăvănia și chipeșenia pe care a avut-o calul moldovenesc?

În zilele noastre am ajuns în așa situație, în cât nu avem cai nici pentru țară, dar să vindem, așa că suntem siliți ai cumpără fie pentru armată, fie pentru a ne sluji la muncă, dela streini, dela unguri sau ruși, pentru caii cărora le dăm banii noștri, astfel că țaranul ungar sau rus își umple chimirul cu bani strânși cu sudoarea frunței românului. În special țaranii unguri sunt aceia cărora le revin milioane, de oare ce dela ei statul nostru își procură cei mai mulți cai.

Trebuie dar, pentru binele românului, ca cu toți, agricultorul mare ca și cel mic, proprietarul sau arendașul ca și noi sătenii, să ne așezăm pe lucru, să luptăm din răspuțeri cu toți, pentru propășirea cailor buni în țară, scăpând'o astfel de un adevărat peșcheș, pe care e nevoită a îl da în fiecare an streinilor, pentru caii lor; să facem deci ca aceste animale atât de folositoare omului, atât de necesare apărării naționale, căci o armată puternică nu poate fi închipuită fără cai buni, să se prăsească, să se crească în țară.

Când vom avea cai de ispravă, ministerul de războiu, va cumpără dela noi, din țară caii trebuincioși mândrei oaste românești, iar nu dela unguri, ovrei sau alte lifte.

Gheorghe Stan. Ai dreptate d-le Invățător; vă aduceți

(1) Vezi No. 23.

aminte când mai luna trecută au fost vre'o trei domni dintre care și un domn ofițer, prin satul nostru, și care spuneau că sunt trimeși de stăpânire, să cumpere cai pentru oștire. N'a luat nici unu dela noi, căci după ce îi măsură cu un fel de dreptar, da din cap, zicând că sunt mici, și că nu fac pentru armată. În urmă am auzit că a trecut dincolo peste munți în Ardeal, ca să caute cai.

Invățătorul. Ferește că nu le-a convenit să cumpere cai din satul nostru, căci sunt mici.

Ion al Floarei. Cum să facem să avem și noi cai frumoși ?

Invățătorul. Să îi creșteți, și să îi îngrijiți după cum am mai zis cu tragere de inimă. Să nu îi puneți la serviciu prea de tineri, să îi țesălați, hrăniții și să îi adăpați cu regulă.

Gheorghe Ion. De, după vârsta puneri la muncă am priceput, cum trebuie să facem, ai bunătate și ne povestește despre celelalte îngrijiri.

Invățătorul. Să vă vorbească, dar e cam târziu, să lăsăm mai bine pentru Duminica viitoare. Vom tăinui atunci despre acele îngrijiri, începând cu îngrijirile de curățenie, căci de, și animalul ca și omul, dacă îl vedeți curat își este drag să te uiti la el.

Săteni. Foarte mulțumim.

Irimia Popescu.
Medic-Veterinar.

Păstrarea și întrebuințarea cartofilor stricați

P'alocurea, fie din îndemnul învățătorului sau al preotului, fie din acel al proprietarilor — puțini la număr — s'a început a se cultiva și cartofii, deși pe o scară puțin întinsă.

Avându-i — puțini sau mulți — trebuie să știm: cum să păstrăm pe cei buni spre a nu se strică, și ce trebuie să facem cu acei ce sunt atinși de stricăciune.

Vom arăta deci, cum putem păstra cartofii sănătoși în timpul erniei, pentru ca în primăvară să-i putem da pe un preț mai bun.

Ce să facem însă cu cartofii atinși de boală, supuși stricăciunii din cauza vreunei metehne?

Cum îi putem păstra și întrebuința fără a aduce pagubă cultivatorului ?

În mulți ani se întâmplă, ca toamna să fie ploioasă și timpul umed; atunci agricultorul trebuie să ia măsurile necesare pentru conservarea bună a recoltei sale, căci această epocă e cea mai priincioasă stricării cartofilor.

În această vreme, cultivatorul trebuie să se îngrijească nu numai de păstrarea cartofilor sănătoși, dar mintea lui trebuie să fie încordată și la utilizarea celor atinși de boală.

Nu este destul ca cultivatorul să aleagă cartofii sănătoși; întrebuințarea este: ce face cu cei porniți spre stricăciune?

Cartofii strânși după câmp sunt puși în pivniță și feriți de umezeală, căci nimic nu-i vatămă mai mult decât umezeala locului unde se pun după recoltă. De aceea cultivatorul aerisește pivnița și-i spoeste păreții cu var. Dar ca să desinfectăm pe deplin o pivniță, trebuie s'o afumăm cu pucioasă, astupând mai întâiu bine: ferestrele, ușa și toate locurile prin cari poate străbate aerul; ținem astfel fumul de pucioasă năbușit înăuntru câteva zile (2—3) după cari deschidem ușa și ferestrele. Pivnița fiind astfel aerisită și desinfectată, punem *cartofii sănătoși*; dar e bine, ca înainte de-ai așeză, să-i întindem la soare, pe pământ uscat, sau să-i punem sub un șopron ca astfel să se svinte: să n'aibă umezeală.

E vorba acum, ce facem cu cartofii atinși cu acei bânuiți că se vor strică?

Cartofii stricați nu pot servi omului spre hrană; nici animalelor nu se pot da. De aceea se recomandă, unde s destilării, a întrebuința cartofii stricați la aceste fabrici; dar, dacă nu avem aceste destilării? Atunci se îngroapă cartofii stricați, cu scop de a fi supuși la o fermentațiune acidă. Cartofii, astfel îngropați, vor formă un bun nutreț pentru vite. Dar la îngroparea lor trebuie să avem în vedere ca pe urmă să nu pătrundă aerul, nici termenți putrezi, căci, dacă aerul va putea intra în groapă atunci nu vom avea un nutreț cum dorim.

Cum se fac aceste gropi?

Groapa să fie zidită, păreții să fie verticali, iar fundul gropii să fie cimentat. Dacă pământul e tare și compact, nu se mai face zidărie. Groapa să aibă forma unui paralelipiped, largă de 3—4 m., adâncă de 3 m., lungă de 11—12 m., și ridicată deasupra suprafeței pământului de un metru. O asemenea groapă are 144 m. cubici și în ea încap 1.440 hl. de cartofi, bine îndesați. Dacă cineva nu exploatează cantități așa de mari, atunci micșorează lărgimea și lungimea gropii, dar nu și adâncimea.

Înainte de a îngropa cartofii atinși de stricăciune, trebuie a-i spăla bine, ca să fie cât se poate de curați, și să n'aibă pe ei putreziciune.

La această spălare se servesc străinii de o mașină de fier, costând 175—200 lei, cu cari spală și aleg cartofii prea stricați. Cu trei oameni putem spăla 15.000 gr., de cartofi pe zi, cuprinzând în această muncă și punerea cartofilor, astfel spălați, în groapă.

După ce se aruncă în groapă un strat grosior de cartofi, (30 c.m.) sunt zdrobiți cu cazmaua pentru a-i îmbucătăți; (fiecare cartof trebuie tăiat în cel puțin 4 părți), apoi sunt călcați ca să fie bine îndesați, peste cari se pune sare, cam 50 grame la un Kilogram.

Astfel se urmează cu toate straturile de cartofi, până se umple groapa, se acoper apoi cu un strat de pleavă și paie tocate gros de 10 c.m., iar pe d'asupra, se pune pământ de 1 metru.

Un astfel de procedeu are folosul de-a împiedică aerul să pătrundă în groapă, și cartofii suferă o apăsare potrivită.

Dacă groapa este făcută sub vr'un șopron sau la un loc scutit

de ploaie, n'avem trebuință să facem gropi cu acoperiș, pentru a împiedică ploaia să intre în groapă.

În timpul când se umple groapa cu cartofi, să avem grijă, ca toate golurile, mai ales cele din colțurile gropii, să fie astupate cu cartofi, căci golul rămas în masa cartofilor produce putrezire și mucigaiu; de asemenea nu trebuie a îmbracă pereții gropii cu paie.

În fine, prima condițiune neapărată, pentru fermentația cartofilor, e oprirea desăvârșită a aerului de a pătrunde în groapa umplută cu cartofi.

După 6—7 săptămâni, fermentația e terminată și cartolii pot fi întrebuințați ca furaj, pe cari-l mănâncă cu mare poftă vacile și porci, mai ales când se obișnuiesc.

În timpul fermentării, cartolii lasă o zeamă care dă furagiului un gust acid.

Cheltuelile unei astfel de instalațiuni nu-s mari: 15.000 kgr., spălați, curațați și puși în groapă, se face cu trei oameni, cari plătiți pe zi cu 2 lei, ne dă 6 lei; iar 4 oameni și 12 femei pot călca și îmbucătăți într'o zi 15.000 kgr.

Acest procedeu se practică pe o scară întinsă în Germania și Austria, unde s'a văzut că dă rezultate destul de satisfăcătoare.

Ar fi de dorit ca și cultivatorii noștri să câștige din aceste învățăminte: căci avuția unui cultivator nu izvorăște numai din grâu și porumb; un agricultor cuminte împarte felul muncii după natura solului, după cerințele consumatorilor, și după felul său de destoinicie în materia de exploatare.

Plugarul trebuie să aibă câștig din toate izvoarele de bogăție și să-și mărească cercul cunoștințelor proporțional cu progresul științei agronomice. A stă locului, a orbecă, pe poteca rutinei, a fi îndărătnic, și a nu cercetă diferitele izvoare de bogăție agricolă, înseamnă a ne ucide noi între noi, pe cale economică.

Ioan G. Fortuneanu.

Botonești-Mehedinți.

Cum s'a pavat orasul Twer. — Înainte cu vre-o 80 de an orașul Twer din Rusia n'avea de loc pavaj (ulițe așternute cu pietre) din cauză că ținutul e foarte sărac în pietre. Consiliul comunal a încercat de mai multe ori să aducă piatră din alte părți dar cheltuelile ce cerea pavajul erau prea mari lață cu budgetul comunei; atunci un consilier propuse, ca să se șteargă acsizele comunale și în schimb pentru ori ce cal ce intră în oraș să se ia o taxă în natură, constătoare în trei holovani, iar aceștia să fie meniți pentru pavarea orașului.

Propunerea a fost primită și în scurt timp Twer a avut unul din cele mai bune pavaje.

Războiul Ruso-Japonez.

Am arătat în mai multe numere ale acestei reviste mersul războiului Ruso-Japonez. Am spus acolo, că Rușii au fost neîncetat biruiți și că Japonezii au uimit lumea prin vitejia lor. Rușii și-au strâns în cele din urmă toate forțele la Mukden, capitala Manciei și s'au întărit aci în așa chip, în cât credeau, c'o să biruiască pe Japonezi

Se aflau aci peste 450.000 de Ruși cu sute de tunuri. Ce se întâmplă însă? Japonezii se apropie de locurile ocupate de Ruși și încep lupta. Această luptă a ținut mai multe zile și la urma urmelor Japonezii nu numai că au biruit pe Ruși, ci putem zice, că i au zdrobit cu desăvârșire. Rușii au pierdut peste 100 000 soldați morți și răniți, iar 50.000 — 60.000 au fost făcuți prizonieri de către Japonezi. Pe lângă aceasta au pierdut peste 70 de tunuri și enorme cantități de munițiuni și proviziuni. Bătălia aceasta a fost una din cele mai înspăimântătoare din câte s'a cunoscut vre-o dată.

Rușii se retrag acum spre *Charbin*, părăsind Manciuia, iar Japonezii îi urmăresc neîncetat.

În numărul viitor vom spune mai multe.

• X.

Comparație între munca sătenilor și a muncitorilor de prin orașe.

Dacă ne uităm în jurul nostru, vedem că toate viețuitoarele, dela cea mai mică, până la cea mai mare, pentru ca să trăiască, trebuie să muncească; așa, furnica prin câte greutatea nu trece până să ducă o fărâmitură de pâine la mușuroiul său; albina câtă înucă nu cheltuiește, alergând din floare în floare, pentru a adună mierea cea dulce; până și buruiana, ca să trăiască, trebuie să-și tot sugă, din pământ, hrana.

Omul nu este scutit nici el de muncă, ba ceva mai mult; având mai multe nevoi, trebuie să lucreze mai mult.

Omul muncitor totdeauna e vesel, mulțumit de viață și sănătos, boalele nu se lipesc de el, după cum nici rugina nu se lipește de cheea, cu care ne slujim într'una.

Munca e trebuitoare și bogatului și săracului. Lipsa de muncă, pe bogat, îl duce la urât, care-l trage de mână la desfrâu, și

aceasta îl bagă în groapă mai înainte de vreme. Săracul care nu muncește, pierde de foame. După cum vedem, toți trebuie să muncim. Dar toți vor fi muncind la fel? Nu! Săteanul muncește pământul, pe care-l are. Orașaul care e lipsit de acest bun ... muncește altceva ... Așa-i că este o deosebire între munca noastră și a lui? Această deosebire am să o arăt eu astăzi.

Săteanul, după cum toți știm, se ocupă cu munca pământului. De cum se ia zăpada, pune mâna pe sapă și pe coarnele plugului și muncește, cum știe Dumnezeu, de primăvara până toamna, și de multe ori cu spor puțin. În loc ca să intre în iarnă cu pătulul plin cu porumb, intră cu el tot gol; așa că parte din săteni, deabia au cu ce eși din iarnă. Care să fie pricina? Dacă am întrebat pe moș Ioan, când a venit să-i împrumut o baniță de porumb că, de ce n'are? mi-a răspuns scurt: «De, moșule, cine n'a văzut pe mine șezând? Am muncit, săracul de mine, până nu mai pot și văz că-i de surdă!». — Și drept vorbește omul, căci ori de câte ori îl căutam, tot la lucru îl aflam!

Unii, și mai cu seamă cei de prin orașe, cari nu cunosc viața săteanului spun că, tot răul nu se trage decât din pricina lenii. Așa să fie? Nu fraților, nu! Departe mântuirea, de păcătoși! Nu zic, păduri fără uscături, nu se poate; dar adevărata pricină e neștiința și nechibzuința, care ne acopăr ochii, ca o bazma neagră. Așa, noi nu punem preț pe vitele trăgătoare; să fie numai vită, ca să o punem în jug. Sămânța, pe care o semănăm, nu o alegem de loc. Pământul, nu știm cum să-l muncim; arăm ca să zicem c'am arat; semănăm după ce s'a pus seceta, așa că noi toate le facem pe dos. Apoi când ne dă și nouă Dumnezeu, ceva mai mult, sau cum s'ar zice, când ne vedem, ca găina în grămadă, risipim în dreapta și în stânga; fără să ne gândim și la ziua de mâine și mântuind, înălțăm din umeri, zicând: «dac'o vreă Dumnezeu, o să se mai facă». N'ar fi mai bine, ca în timpi buni, să ne chibzuim, pentru a avea la nevoie? Să avem ca pildă pe unii țărani, cari dacă știu cum să muncească și cum să se chibzuiască, în totdeauna pătulul le geme și orice cauți la ei, găsești. Pământ au și ei, tot cât și alții, dar îl muncesc cu rost.

Munca multă și sporul puțin, a făcut pe săteni să-și îndrepte ochii, către oraș, râvnind traiul orașanului. Uite ce mi-a spus moș Stancu, când i-am spus cu că se înșeală când zice că orașeanul trăiește mai bine ca noi: «Ia taci măi Gheorghe! Ce fericire mai mare vrei, decât să nu pui mâna pe coarnele plugului și pe coada săpii și stând picior peste picior, să-ți vină toate de-a gata? Voiăștia tineri, nu ne știți mai bine, ca noi suferințele».

Săteanul crede că orașanul trăiește ca'n rai. Mânâncă pâine în loc de mămăligă, beă bine și n'are nici un necaz. Așa cred ei! Dar nu e așa; și astea nu le zic, decât din neștiință. Au trecut odată sau de două ori pe an, prin oraș, au văzut negustorul stând la prăvălie, uitându-se după muștirii și, gata, au ziscă șade și-i vin banii, Dar n'au stat cu el, să vadă câte noduri nu înghite el, până să câștige un ban!

Râvnesc traiul orașanului; dar să ne închipuim că, sătenii ar la orașe. Cum nu știu carte, n'ar putea să-și facă, alt lucru, decât să muncească cu ziua, și să câștige 80 bani până la 1 un leu pe zi. Apoi ce muncă! Par' că nici n'ar fi om, ei mai mult dobitoc. Ați văzut, când se fac case mari prin oraș, cum lucrătorii aceștia suie din greu, cu 12 până la 15 cărămizi în spate, scări cotite

până la al doilea și al treilea rând de case. Să muncești 12 ceasuri atât de greu, mă mir cum ai să-ți ții puterile, și cu 80 de bani ce faci? Ce mănânci? Ce îmbraci? Cu ce te speli? Căci la oraș și apa costă parale. Așa fiind ajungi rău: zdrențaros, murdar, ba de multe ori te umple și râia! Dar dacă mai ai și nevastă cu copii, atunci e vai și amar de ei, căci nu sunt decât niște pieritori de foame; căci la oraș nevasta și copiii n'au ce lucra și șed, așteptând să le duci mâncare.

Așa că și Duminicile și sărbătorile le faci zile de lucru, numai ca să ai cu ce trăi.

Munca săteanului e cu mult mai ușoară, ca probă sunt cântecile și glumele pe care le spun; odihnesc când vor și dacă ar munci pământul cum trebuie: pe lângă trai, ar mai avea și câștig.

Dacă s'ar așeză la oraș cu carul și boii, ar putea să ajungă căruțaș. Viața acestuia e și mai de plâns. Nu găsește totdeauna de lucru, decât numai la Sf. Gheorghe, Sf. Dumitru, Sf. Vasile, când se mută boierii. Neavând ce lucra, suferă de foame împreună cu vitele lui, și la urmă neavând încotro, vinde carul cu boii și se face lucrător cu mâinile. Pe când la țară muncesc cu vitele neconținut având destul de lucru la câmp și nu'și, vând boii așa ușor, având fânul mai la îndemână. Cărușul în oraș n'are nici o vază; pe când în sat, când ai car și boi, ești bine văzut.

Tot în oraș mai sunt și lucrătorii din fabrici, care nu știu face decât un singur fel de muncă și prin aceasta ajung întocmai ca niște robi stăpânului fabricii. Muncesc de dimineață până seara pentru 1 leu și 50 de bani până la 5 lei, pe zi. Poate, va zice săteanul, bine, dar 5 lei nu e destul? Da, primesc bani; dar în schimb pierd sănătatea, fără de care n'ai ce face cu banii! Muncesc în odăi întunecoase, lipsite de aer curat, ba unii muncesc prin beciuri numai la lumina lămpii. Așa că după o muncă de câțiva ani fie că orbesc, fie că se ofticează.

În lucrarea lor apoi se cere o mare băgare de seamă; la cea mai mică greșeală se poate întâmplă să-și piardă zilele. Așa am să vă povestesc ce s'a întâmplat cu un lucrător de aceștia acum câțiva ani. Mă găsiam la o fabrică de faină și priviam la unbletul mașinilor. Unui lucrător îi venise mamă-sa; dar fiindcă era în timpul lucrului nu era voie ca lucrătorii să iasă afară.

Atunci, bătrâna a intrat în fabrică și a început să spună fiului său ceea ce avea de spus. Din întâmplare, tânărul lucrător s'a uitat la mama sa; atunci măneca surtucului s'a atins de cureaua mașinei și îndată a fost tras între dinții unor roate, care l-au scos în partea cealaltă făcut ghem și cu capul făcut zob. Iată soarta acestor lucrători! Mai e trebuință să asemănăm munca săteanului cu a acestora? Munca unuia e în aer curat, ferită de boale și nenorociri, pe când a acestuia'alt este în necurătenie, în loc închis în mormânt.

Prin orașele de pe lângă apele mari, mai sunt un altfel de lucrători numiți «lucrători de porturi»; din aceștia cari unii, și cea mai mare parte, intră în rândul celor din fabrici, iar alții sunt hamali; munca acestora de asemenea e destul de amărâtă. Să ceartă cu unul și cu altul și abiă își scot hrana zilnică, căci n'au alt câștig decât plata, pe care o primesc dela acei cărora le due calabalăcul, sau le încarcă marfa.

Săteanul crede că negustorul șade și vinde mereu, luând la bani fără nici o bătaie de cap. După cum mai spusei, aceasta nu e adevărat. Negoțul în ziua de azi numai e o poveste; negustorul trebuie să fie cu inima în patru; căci din o mică greșală se poate întâmplă să-și piardă nu numai averea, dar și cinstea.

Munca negustorului e îndoelnică pleci cu gând să câștigi și pierzi și ce foc ai; pe când munca săteanului e sigură, dacă e făcută cu tragere de inimă și cu chibzuință.

Din cele spuse să vede că viața orașanului e plină de greutate; munca lui e mult mai lungă, mai greă și mai îndoelnică decât a săteanului. Giaba orașanul câștigă parale, căci el nu va mânca bani, ci trebuie să aștepte tot pe sătean ca să-i ducă de ale mâncării în schimbul banilor. Apoi, orașenii în schimbul banilor pierd de multe ori sănătatea, pe când sătenii trăind și muncind în aer curat, sunt mai sănătoși. La oraș, muncește numai capul familiei, pe când în sat muncesc cu toții, dela mic până la mare; și nu e tot una a munci unul și a mânca mulți și a munci mulți și a mânca mulți.

Deci, munca săteanului e mai folositoare, mai sănătoasă și dela munca lui atarnă îndestularea țării. Când ei vor avea cele trebuitoare și din destul și țara va fi bogată. Și numai atunci vom ajunge aci, când vom munci pământul cum trebuie și vom chibzui bine avutul nostru.

Sătenii să se ducă cât mai des pela școală, unde pot fi sfătuiți cum să lucreze și cum să facă ca totul să le meargă bine. Să lase dorul de oraș! Să ia pildă dela acei cari având în cap tot dorința aceasta, au colindat prin multe orașe și ne având încotro, s'au întors tot în sat. Azi, când îi întrebi cum e la oraș, îți răspund: «Lasă-l, arză-l focu! că m'am săturat de el până în gât». Gândul săteanului, să nu fie altul decât, că țara întreagă așteaptă hrana dela el. Și gândindu-se numai la aceasta, să muncească și să chivernisească avutul său cât mai bine.

Să muncim dacă voim să fim fericiți!

Gh. L. Andreescu.

Clipe prinse din viața fraților Basarabeni.

E un senin curat și splendid, cum rar se întâmplă, și e cald dulce și foarte frumos!... Ah! ce splendoare, ce drăgălășie, ce sfințenie de timp! Ce verdeată, ce aer, ce arome plăcute prin lunca Bereștilor, ce șoapte ce susuri armonioase par'că se aud din fiecare frunză, din fiecare floare! Doamne Dumnezeule, cât e de mare puterea Ta!..

Prutul, ca un uriaș balaur cu solzii argintii, alene curge în unde liniștite, murmurând duios și melancolic, strălucind la razele soarelui ca un mare brâu de argint bătut cu pietre scumpe uimitor de sclipitoare! Razele soarelui, ca o imensă ploaie de aur, cad cu ne-asemuită înbelșugare, de par prin aer miliarde de infirmi fluturei argintii pudrați cu pulbere de aur! Dincolo, peste Prut, în vale, la vad, un toiu de femei clătesc cămăși. Sus, sus pe vârful holmului (mal nalt și râpos) trec cârduri de

căruți cu zacarele pentru oștirea rusească, la Unghenii Ruși. Eu, așezat pe mal dincoace, cu mâhnire privesc mișcarea și jertfele fraților de dincolo!

— O...leu, mamă Rusandă, mari foc și mari pară o mai chiacat pi capu nostru! N'ar mai putreză carnea moscalului că nu-i mai agiungi pământ și lumi di roghit! Ci mă fac eu cu șapți copchii, păpușoi nu-s, mămuca-i cu'nchicior în groapă, ba mai am pi cap și pi ghetu fratimio cari-i olog sarmanu di când o fost la bătălii cu chinezii, datorii pântru împărat di dat, nutreț la gitișoare nu-i, of, Doamne, Doamne, unde-am să ies eu?!

— Dragu mătușii, mari-i Dumnezeu și împăratu! N'ai auzit că, dacă ve ie barbații la bătălie cu Japonu are să îngrijască di voi și copchii!

— Of, of, mamă Rusandă, până la împăratu mori de-aghinelea di foamii!

— Fa, fa Marghiolă, că, Doamni, ghini mai zăci tu, doar că împăratu grija noastră mai ari el?!

In timpul jeluirelor femeilor, de pe deal, pe-o cărărușă, cobor doui băeți, cu un cârd de vițeii, hăulind:

Foileana baraboi
De-acum mergem la război,
Ah! halal di noi!..

N'am avut fericirea de-a ascultă complect cântarea băieților căci o detunătură de armă, din luncă curmă cântarea!...

Soarele greoiu și alene, se mișcă prin valurile de eter, scoborându-se spre asfințit, trimitând peste pământ un potop de raze aurii! Cărduri de cocoare vin din spre nord-est, croncănind cu cunoscutul lor glas jalnic par'că ar plânge prin văzduh jalea și durerea fraților ce pleacă în războiu! Un cârd de oițe pasc, iar tălăncuțele lor cu: ling, ling, ling, scot o armonie mișcătoare duioasă, ce pare că ar zice:

«Se duc Românii noștri la războiu, cine va mai căută de noi».

Indurerat peste măsură de durerea și jalea fraților Basarabeni, plec spre casă, zicând în gând: «Doamne Dumnezeule, aibi îngrijă regimentele Românești din Basarabia, ce pleacă în războiu, și le păzește, și le ocrotește, și cu mare izbândă le dăruiește! Milostive și Puternice, cunoști profund marea durere și adânce jale ce ne sfășie inimile! Indură-Te, Bunule, și ne mângâe cu ocrotirea lor acum și întotdeauna»!

Ioan Th. Popovici.
(Invățător, com. Bozia, jud. Iași)

— Găina care cântă scara, nu va oua dimineața.

Ogarul, copoiul și iepurele.

— Legendă. —

A fost o vreme, așa ne spune bazmul, când toate viețuitoarele își trăiau traiul la fel cu omul. Chiar dobitoacele cele mai sălbatice erau îmblânzite și făceau afaceri ome-nești. Nu vă prindă mirarea, dacă vă spun că dușmănia ce-o are ogarul și copoiul pe iepure, vine tocmai din vremuri vechi, de când ogarul eră mare cărciumar.

D-l Cărciumar, ogarul, aveă în slujbă pe copoiu, ca tejghetar, care nu se ținea așa mândru și scoteă și vin din pivniță la nevoie. Trebuie știut, că pe atunci nu eră cunoscut spirtul, basamacul, țuca și romul cu tot neamul lor; lumea beă numai apă și vin câteodată și trăiă mai mult ca acum.

Ici, colea se găseșc însă câte un bețiv.

Un bețiv de frunte eră și iepurele și sărac de n'aveă după ce beă apă. Nici opinci în picioare naveă. Odată s'a dus în cărciumă la ogar și a cerut oca după oca până s'a isprăvit vinul din borean. Copoiul —de-și tejghetar— s'a băgat în pivniță să mai scoată vin. În acest timp, iepurele se gândi că ar fi bine să fugă, fiindcă naveă cu ce să plătească consumația și i-ar fi întins cojocul. Cum se gândi, așa și făcu. Șterpeli opincile ogarului de sub masă, unde stăpânul le lăsase și se duse să se odihnească nițel și . . . paci ți-e drumul, băete!

Când ieși copoiul din pivniță și văzū că iepurile a fugit fără să plătească, înștiință pe stăpân numai decăt. Ogarul, drept pedeapsă că n'a fost cu simțire, îi croi copoiului câteva pe spinare; dar, când văzū că'i lipsese și opincile se 'necăji foc și-i zise: «Acum să mi-l prinzi, că viu și eu».

Copoiul începū să alerge plângând. Până să se ducă și ogarul, iepurele ajunse în pădure și se ascunse, iar ogarul nu mai intră să-l caute, fiindu-i teamă că de necăjit ce eră, să nu se loviască cu capul de copaci, în fugă. Copoiul, căută ce căută țipând, dar obosit de atâta drum și necaz, se lăsă spre a-și răzbună altădată De atunci a rămas ogarul desculț și iepurele cu opinci (peri pe labe). Ogarul și copoiul îi poartă Sâmbetele și își răzbună adesea.

Drept mărturie că bietul iepure a fost un bețiv și jumătate, e carnea sa cea puțin acrișoară și gustul nostru de a întrebuiță vin la gătirea bucatelor cu iepure.

Auzită dela un vânător.

Șt. Georgeseu.
Învățător Buftea-Ilfov.

A P E L

Fac apel către d-nii autori, editori, librari, . . . către toate persoanele dornice progresul neamului, rugându-le să bine-voiască a donă în folo-sul bibliotecii rurale «Traian» cărți potrivite și folositoare.

dirig. școalei, Traian-Smirna.
Traian-Smirna
(Ialomița)

DE LA SATE

Din inițiativa d-lui Ilie Popescu, învățător, și a d-nei Elena Hârșova, maestră de lucru și cu binevoitorul concurs al d-lor Ion Corlățeanu, Alex. Munteanu și al d-lui I. Roibănescu, primarul comunei Pristol, s'a dat o serbare școlară în localul școlii de 17 Fevruarie a. c.

Serbarea s'a deschis prin intonarea imnului regal «Trăiască Regele». Apoi o conferință ținută de d-l I. Corlățeanu, diplomat al Seminarului Central. În această conferință a tratat despre importanța teatrelor satești, scopul și folosul lor. Au urmat apoi mai multe recitări și cântece ca: «Dor de sat», «Cuculeț», «Morarul», armonisate de d-l Chiriac. Apoi piesa «Cinel-Cinel, de Alexandri, și în sfârșit jocuri naționale ca: «Banul Mărăcine» și «Nicola».

D-l Ilie Popescu, învățător al școlii, arată publicului motivul acestei serbări și spune că s'a dat în profitul școlii profesionale. Serbarea a avut o reușită mai mult decât se aștepta.

Deși vremea destul de urâtă, lumea foarte doritoare de astfel de serbări, au luat parte în deajuns, viind și din comunele vecine ca: Gruia, Gârla-Mare și Cușmiru.

In ce hal sunt copiii bețivului, și eu ce jind se uită, sărmanii de ei, la pâinea din brutărie!

Societăți economice la sate.

În comuna «Mitreni-Clătești», jud. Ilfov, prin stăruința învățătorului Diriginte, C. N. Șerbănescu, preotului Ioan Teodorescu și secretarului comunal, C. N. Constantinescu, s'a înființat Banca populară «Buna-Vestire» cu 53 de membri fondatori și cu un capital subscris de 3.150 lei din care sunt vărsați 351 lei. Consiliul de administrație este astfel compus: Pr. Ioan Teodorescu, Președinte. D. Georgescu, Vice-Președinte, Gheorghe Stancu, Dumitru Ion David și Ene Petre Lungu, membri. Eraclie Tudor, Casier, C. N. Șerbănescu, Comptabil, C. N. Constantinescu, Petre I. Domnaru și Ioniță Popescu, cenzori; Vasile Postolea, Niculae Gh. Herăscu și Mihalache Ene, supleanți.

Bilanțul societății Culturale „Spiru Haret” din Com. Tg. Berești jud.

Covurlui 1904.

VENITURI.

Din serbări și baluri	894,23
Cotizații și taxe de înscriere	42,30
Dela balul dat la 31 Ianuarie 1904	40,00
Din ofrande bine-vole	47,20
Beneficiul bufetului (serb. 4 Iulie 1904)	10,00
Donat de primăria Com. Tg. Berești	30,00
Din beneficiul unei reprezentații teatrale	50,00
Dela banca populară «Horincea»	60,00
Total	1.173,73

CHELTUELI.

Depus la banca populară «Horincea» chit No. 1 1904	894,23
Imprimatul statutelor și o condică asuși	18,50
Haine Copiilor săraci	64,85
Brazi, ornamente și diferite lucruri pentru pomul de Crăciun	35,00
Pâine și carne, distribuite săracilor din localitate	28,60
Cărți și tăblițe distribuite copiilor săraci	17,50
Un sigiliu și două regi-stre	7,50
Serbarea dela 4 Iulie 1904 (arme, ornamente, etc.	97,75
Numerar în casă	9,80
Total	1.173,73

Președinte, (ss) S. Trandof.

Membri	{	D-r Gr. Mălăncescu	
		Pr. St. Bogatu	
		Pr. Th. Manoliu	Secretar general. Th. Strătulescu.
		(ss) V. Filipescu	Casier. (ss) C. C. Dumbravă.
		Ibr. Vasiliu	
		Gh. Strătulescu	

Gâlci — Pune foi de cucută pisate și cu untură, ori de țintaură cu untură, ori fertură de in, gargară cu piatră acră și miere, ori ceaiu de cap de mac, ori fertură de orz cu piatră acră și miere; unge înlăuntru cu zamă scursă din foi de viță terciuite.

Insecte, reptile și pasări folositoare. — Nu omoriți păianjenii de prin curți și grădini de oarece ei omoară o mulțime de muște și insecte vătămătoare.

Nu omorâți Greerul și Cărăbușul auriu, de oarece ei stârpesc omizile, melcișorii și alte insecte.

Nu omoriți Cecilizul (un mic șearpe orb), nici șopârla, de oarece se hrănesc cu lăcuste și alte insecte.

Nu prindeți Cucul, a cărui hrană sunt omizile.

Nu ucideți Cățănătoarea (ciocănitoarea) și nici nu stricați cuibul Pitulicilor de oarece amândouă nu se hrănesc decât cu viespi.

Nu ucideți vrăbiile și vrăbeții, ele în schimbul câtor-va boabe ce vă mănâncă, vă scapă de o mulțime de insecte vătămătoare pomilor și cerealelor.

Nu omoriți Graurii. Aceste pasări își petrec viața distrugând larve de insecte și puricând vitele la pășunatul lor.

Nu prindeți Pițigoii sau Țiglianu, de oarece fiecare pereche prinde cel puțin 120.000 viermuși și insecte pe an cu cari se hrănesc ei și puii lor.

Nu omoriți Broaștele, ele se hrănesc cu melcișori, insecte mici, furnici etc.

Nu omoriți Boul lui Dumnezeu, căci el se hrănește numai cu purecii de frunze.

Nu omoriți Rândunelele, ele mănâncă fânțarii, muștele și altele.

Nu omoriți Liliacul, de oarece el prinde zeci de mii de fluturi și insecte de noapte.

Nu omoriți Chițoranul (șoarece cu botul ascuțit) care se hrănește numai cu viermi de pământ.

Nu omoriți Bufnița. E greșită ideea că ea mănâncă porumbei și pui de găină. Bufnița nu scapă pe an de cel puțin 6.000 șoareci care ne strică cerealele.

Licitațiuni.

In ziua de 5 Aprilie 1905, ora 10¹/₂ a. m. se va ține licitație publică cu oferte închise la Eforie, Bulevardul Elisabeta, pentru arendarea Munților Negrașu, Fundurile Ziliștea și Treistenii, din jud. Prahova, pe period de 10 sau 15 ani, cu începere dela 23 Aprilie 1906.

Spre a lua parte la licitație să depune garanție 3.000.

— In ziua de 8 Aprilie 1905 ora 10¹/₂ a. m., în comptul d-lui Gh. Arsenie, pentru rearendarea moșiei Vatra Schitului Fedeleșoiu-Runcu din jud. Argeș, restul periodului 23 Aprilie 1902, 23 Aprilie 1917, cu începere dela 23 Aprilie 1905, pentru neplata de câtșturi conform condițiunilor generale pentru arendarea moșiilor Eforiei.

Spre a lua parte la licitație trebuie garanție provizorie 7.000.

Supra oferte nu se primesc.

Lemnul de ștejar.—poate căpătâ fața lemnului vechiu vâpsindu-l cu un penson muiat în amoniac, de atâtea ori cât trebuie ca să căpătâm culoarea dorită.

Mulțumiri.

Se aduc mulțumiri d-lui Doctor D. D. Popp. Proprietarul moșiei Tamșani, care a donat la începutul anului școlar curent, cărți elevilor școlei din Tamșani, în valoare de 40 lei.

In zilele de 6 și 23 Ianuarie s'au dat în comuna Lița, județul Teleorman două baluri în folosul elevilor săraci de localitate și s'a obținut suma de 140 lei cu care s'au cumpărat obiecte de îmbrăcăminte și încălțăminte la 40 elevi și eleve. D-l învățator diriginte Dinulescu aduce mulțumiri în deosebi d-lui Chipa, administratorul moșiei Lița, care a dat 40 lei și d-lui Alexandri care a dat 26 lei.

Poșta Administrației

D-lui H. Gh. Popescu. — Crucea de jos. Putna. Adresa d-lui Hășeganu este: Grădinarul șef al parcului șoselei Kiseleff. București.

Abonaților cari ne-au cerut adresa d-lui Maior le comunicăm că este următoarea: D-r George Maior profesor.

Strada Occident 18 București.

D-lui Ion M. Zamfirescu. Drăguțești. Argeș. — Pentru sămânță de Soia și Lucernă adresativă Ministerului Agriculturii și Domeniilor, Direcția Agriculturii. Ministerul Domeniilor a cumpărat a-nume aceste semințe spre a fi împărțite locuitorilor. Cererea s'o faceți în formă de petiție cu timbru de 30 bani.

Distrugerea omizilor. — Cele mai bune mijloace pentru stărpirea omizilor, sunt următoarele: Să se topească 8 kilograme de fungingină în 4 vedre de apă. După ce s'a topit, să se mai adauge încă 10 vedre apă și cu această soluție să se stropească crăcile și locurile pline de omizi. Toate vor cădea jos moarte. Contra omizilor se mai poate întrebuița și țiteiul, la care se adaugă de fiecare kilogram câte 10 kilograme apă. După stropire, e nevoie să se facă o spălare cu apă curată ca să nu se veștejască trunzele.

Un alt mijloc e următorul: Să se ia o oală al cărei fund să aibă mai multe găuri. In oală să se pue cărbuni aprinși și să se ducă sub crăcile pomilor. La fiecare pom să se presare în oală câte puțin din următoarea amestecătură: 1 parte rășină și 2 părți pucioasă în praf. La pomii prea înalți se pune oala într'o prăjină și se plimbă pe dedesubtul crăcilor. Omizile cad jos moarte, din cauza fumului de pucioasă, care le înădușe.

— Deșteptăciunea este gândul unui singur om; înțelepciunea, a tuturor oamenilor.

„STEAU A“

Societatea «*Steaua*» are de scop a lucra pentru întinderea învățaturii în popor, prin tipărirea și răspândirea de scrieri și publicații morale, patriotice și de folos practic, și pentru împiedecarea, prin toate mijloacele legiuite, a răspândirii de scrieri și publicații imorale, sau cu tendințe contrarii statului și ideii naționale române.

Cotizația este de cel puțin *doi lei* pe an, iar pentru învățători preoți rurali și săteni, de cel puțin *un leu* pe an. Fie-care membru este îndatorat ca, în cel d'întăiu an după primirea sa, să facă a se primi în Societate cel puțin alți doi membri noi.

Cererile de înscriere, însoțite de cotizația pe un an, se pot adresa d-lui *Spiru C. Haret*, strada Verde, București.

Comitetul: *Președinte*, Ioan Kalinderu, *Președintele Academiei Române*. — *Vice-președinte*, Sava Șomănescu, *mare proprietar, fost senator*. — *Administrator și casier*, Spiru C. Haret, *fost Ministru, profesor universitar*. — *Secretar*, Const. Bann, *profesor secundar, fost inspector școlar*. — *Membrii:* Petre Gârboviceanu, *fost Administrator al Casei Sf. Biserici Autocefale Ortodoxe Române, profesor la Seminarul Central și director al Șc. Normale a Societății pentru învățatura poporului român*; I. Dimitrescu Procopie, *fost senator, fost Primar al Capitalei*; M. Vlădescu, *Ministru, profesor universitar*; Cristu S. Negoescu, *administrator al Casei Școalelor, profesor secundar*; Dim. Cecropid, *institutor*. — *Cenzori*, Const. Alimăneșteanu, *inginer de mine*; Preotul econom Const. Ionescu, *profesor secundar*; Const. Alexandrescu, *institutor*.

Cărțile apărute în Editura Societății «*Steaua*» sunt: No. 1. *Din Țara Basarabilor*, de G. Coșbuc; No. 2. *Foloasele învățaturii*, de P. Dulfu; No. 3. *Minunea vieții și cheia lumii*, de Th. D. Speranția; No. 4. *Grădina de legume*, de Ioan Hășeganu; No. 5. *Medicul poporului*, de Dr. I. Felix; No. 6. *Avem cu ce să ne mândrim*, de T. Dușescu-Dușu; No. 7. *Medicul poporului*, de Dr. I. Felix; No. 8. *Biserica Ortodoxă Română*, de I. Mihăleescu și Victor Puiu; No. 9. *Ștefan cel Mare*, de Alex. Lăpădatu; No. 10. *Ce se poate învăța dela un drum lung*, de Dr. I. Simeonescu.

Prețul unui exemplar e 15 bani. Vanzătorilor se dă cu 10 bani exemplarul

Tablourile apărute în Editura Societății «*Steaua*» sunt: *Ștefan cel Mare ș. Majestatea Sa Regele*.

Prețul unui exemplar e 40 bani. Vanzătorilor se dă cu 30 bani exemplarul.

Orice comandă pentru publicațiunile Societății, se va adresa d-lui I. St. Rasideseu, administrator, la Institutul de Arte Grafice Carol Göbl, Str. Doamnei No. 16, București, unde se află depozitul general.

NB. — **Fiecare membru al Societății „Steaua”, care și-a plătit cotizațiunea cu începerea anului 1905, primește anual 6 publicațiuni ale Societății, începând cu No. 10.**

„NAȚIONALĂ“

SOCIETATE GENERALĂ DE ASIGURARE, BUCUREȘTI

Capital în acțiuni întreg vărsat în
aur Lei 2.000.000

Fonduri de rezervă
compuse din prime
și daune 3.955.688 76

Idem format din capi-
tal și alte rezerve 1.075.842 60

Total în aur Lei 7.052.531.36

Daune plătite Lei 33.000.000

Vice-președinte A. Băicoianu.

Dir. general E. Grünwald.

„NAȚIONALĂ“ asigură contra in-
cediului, a «grindinei», contra riscu-
lui pierderii valorilor. Asigurările
pentru viață sunt permise în toate
combinațiunile obișnuite ca : «cas de
moarte, supraviețuire, zestre și rentă».
Sediul social în palatul Societății din
str. Doamnei No 12, București. Re-
prezentanță generală în București,
str. Smârdan No. 4. Agenții în toate
orașele din țară.

AVEM 6 ȘCOALĂ CRTODOXĂ

SĂNTA ELENA

Bulevardul Neatârării, 75
cu internat și externat

I. Școală superioară de educație și menaj.

Limbile Franceză, Germană vor-
bite, muzică, pictură, pian, croitorie
de familie. Bucătărie, cultura gândaci-
lor și borangiului.

II. Croitorie practică. Se învață croi-
toria în 3 ani. Se lucrează rochiile bine
și eftin cu o singură probă.

III. Tesătorie. Lână, bumbac, mătase,
ștofe de haine și tot felul de pânzeturi
și uniforme pentru școli.

IV. Tricotaj. Flanele, fuste, jambiere
ciorapi de lână și bumbac.

Se primește lână pentru dărăcit,
făcut caere și tors.

Se primește gogoși pentru tras
borangiul cu mașini sistematice.

Fondatorul școlii,

Preotul Iconom, **C. IONESCU.**

52-8

Cel mai mare și vast magazin și singurul care *vinde eftin.*

Dimic sosesc Incălțăminte Negre și Colori, pentru Bărbați, Dame și Copii
din propria noastră Fabrică, lucrate de noi.

Prețuri corente la Ghete de Bărbați:

de Vax cu Elastic sau Șireturi	Lei	10.95, 11.95, 12.95, 13.95.
» » » Nasturi	»	12.95, 13.95, 14.95, 15.95.
» Lack cu Elastic sau Șireturi	»	12.95, 13.95, 14.95.
» » » Nasturi	»	13.95, 14.95, 15.95.
» Chevreau cu Elastic	»	12.95, 13.95, 14.95.
» » » Nasturi	»	13.95, 14.95, 15.95.

Prețuri corente la Ghete de Dame:

de Chevreau negre cu Șireturi	Lei	10.95, 12.95, 13.95.
» » » » Botoni	»	11.95, 12.95, 13.95, 14.95, 15.95.
» » » » Colori » » » »	»	12.95, 13.95, 14.95, 15.95.
» Gems cu Nasturi și Șireturi	»	7.95, 8.95, 9.95.
Pantofi de Chevreau albi decoltați	»	5.95, 6.95.
Idem cu Șireturi și Nasturi	»	6.95, 7.95, 8.95.
Idem de Lack diferite forme	»	5.95, 6.95, 7.95, 8.95, 9.95.
Rayon de Lingerie pentru Dame și Bărbați cu prețuri fabulos de eftine.		
In totdeauna se găsesc mari cantități de mănuși Glacé, Albe, Colori, și Negre pentru Dame	Lei	2.50.
» Bărbați	»	2.95.

Rupându-se la incercare, se dă altă
pereche.

Magazin la toate Sezoanele, Calea
Victoriei No. 27, alături de Poliția
Capitaliei, București.

5%
Cupon de reducere pentru cititorii Albinei

Cititorii revistei vor avea un scădemint de
5% din prețurile însemnate, prezentând
cuponul.